

VIDJE GA I ZAABIĐE

15. nedjelja kroz godinu, C

Kako li samo siromašno dijete zna imati velike oči a u isto vrijeme sramežljiv pogled. Eno ga kako zadivljeno gleda neku novu igračku ili veću djecu kako su zaneseni nekom igrom. Ne usudi se priključiti. A gori od želje da se i ono poigra. I onda mu netko pristupi i kaže: „Bi li se i ti htio igrati?“ Vidjeli ste sigurno ozareno lice u takvom trenutku. Možda smo i mi jedanput bili takvo dijete. Kako li je divno kad netko zamijeti moju neizrečenu potrebu.

Upravo me ta riječ zahvatila. Isus pripovijeda kako u pustinji, na vreloom suncu pokraj puta leži polumrtav čovjek. Prisjetimo se, u Isusovoj prispodobi bio je to put između Jeruzalema i Jerihona, put koji vodi kroz Judejsku pustinju. Na onom žarkom suncu i nepovrijeđen bi čovjek stradao od žarkog sunca. Dvojica, jedan za drugim, prolaze, vide ga i zaobilaze. Dvojica hramskih službenika.

Kad bismo tu dvojicu podvrgli ispitivanju, mogli bi oni zacijelo naći opravdanja svoga postupka. Mogli su pomisliti da je čovjek ionako mrtav ili da će ga već netko pogledati, a oni su žurili. Ili: mogli su se pobožati da je polumrtav čovjek samo zamka da i oni budu zaskočeni. Možda je u pitanju bila i obredna čistoća: oni bi se okaljali i ne bi bili prikladni za službu u hramu. Konačno, mogli su i sami biti optuženi za razbojstvo. A ponajviše: čovjek ranjenik je muka i nevolja. Treba izgubiti i vrijeme i novac za njega. Zato je rješenje i za svećenika i za levitu bilo najelegantnije: „vidje ga i zaobiđe“.

Eto, tako ponekad čovjek postupi. Sav sam u svojim brigama i u svojim mislima. Imam svoj život, svoje obaveze, svoju obitelj i svoj posao. Ne mogu se i ne želim miješati u tuđe poslove. Nemam vremena niti gledati niti zapažati drugoga kraj sebe. Zar da se pored svojih problema uznemirujem zbog poteškoća nekog drugog čovjeka? Na svijetu bi bilo najbolje kad bi svatko svoju brigu vodio. I sve tako. Beščutno. Baš kako veli poslovice: „Sit gladnom ne vjeruje.“ Ili kako reče Isus: „Vidje ga i zaobiđe“.

I opet se pronalazim. Naime, ne primjećujem da je u meni zlobe, zlonamjernosti ili zluradosti. Jednostavno nemam vremena. Pa ja imam strašno važnih poslova. Svećenik će reći da mora juriti na vjeronauk, da mora pripremati izlet s ministrantima. Drugi će čovjek reći da se mora pripremati za važnu sjednicu. Drugi neki će opet reći da ima velikih obveza ovdje ili ondje, jer je „društveno angažirana osoba“. Naravno, ništa ružno i ništa nemoralno. Naprotiv. Međutim, Isus nam ipak govori da ne smijemo biti slijepi i gluhi za nevolje i potrebe drugih. Konačno, koja je najveća i prva zapovijed? [to je najvažnije? Djelatna i dosjetljiva ljubav. Jer ako nekoga doista ljubim (a ljubiti trebam svoga bližnjega), onda kao prvo *zapažam* njegove potrebe i učinim ljubav i prije nego što me zamoli onaj koji je u potrebi. Prisjetimo se Isusove prispodobe o posljednjem sudu. O čemu ćemo polagati račun? O silnim poslovima i zauzetostima koje smo imali? Sve će se to odvagnuti u svjetlu ljubavi prema bližnjem: „Bio sam gladan i dali ste mi jesti, bio sam žedan i napojili ste me, gol i zaogruli ste me...“ I ta ljubav treba biti onda potka svega našeg djelovanja. Inače će se i na mene moći primijeniti onaj strašni prijekor: „Vidje ga i zaobiđe.“

Zvonko Pažin